

Arrest

nr. 160 150 van 18 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juli 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 151 162 van 21 augustus 2015 waarbij het verzoekschrift om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregelen de behandeling van de vordering tot schorsing te vorderen van de thans bestreden beslissing, werd ingewilligd doch de schorsing werd verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 26 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 december 2014 kwam verzoeker op het Belgische grondgebied aan. Hij verklaart van Somalische nationaliteit te zijn.

Op 3 december 2014 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in.

Uit een onderzoek op basis van de vingerafdrukken bleek dat verzoeker reeds geregistreerd was in Italië op 29 oktober 2014.

Op 9 januari 2015 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken de overname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 13.1 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 30 maart 2015 deelde de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Italiaanse overheid mee dat zij geacht worden stilziggend in te stemmen met de overname van verzoeker.

Op 2 juli 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDE VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Somalië verklaart te zijn, vroeg op 03.12.2014 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 29.10.2014 werden geregistreerd te Lampedusa e Linosa (Italië) vanwege illegale binnenkomst.

De betrokkene werd gehoord op 05.12.2014 en verklaarde dat hij in oktober 2014 vanuit Somalië met het vliegtuig en auto en met gebruik van een vals paspoort via Kenia, Ethiopië en Soedan naar Libië reisde. Na een verblijf van ongeveer een week verliet de betrokkene Libië per boot. Het vaartuig werd onderschept door de Italiaanse zeemacht. De betrokkene werd aan boord van het Italiaanse schip gehaald en zijn vingerafdrukken werden genomen. De betrokkene voegde toe dat de Italiaanse militairen hem vroegen of hij asiel wilde vragen in Italië. Toen hij antwoordde dat hij wilde verder reizen mocht hij beschikken. De betrokkene kwam naar eigen zeggen op 28.10.2014 aan in Italië, verbleef vervolgens een week in Rome en een week in Milaan alvorens op 01.12.2014 aan te komen in België.

Op 09.01.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene stelde geen specifieke reden te hebben voor zijn keuze voor België. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat de Italiaanse instanties vluchtelingen niet goed behandelen, geen opvang en medische zorgen bieden en geen toestemming verlenen om te werken.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die

aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Hij maakte wel melding van in het Verenigd Koninkrijk verblijvende familie (ooms, neven).

Zoals reeds werd aangehaald uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling omdat de Italiaanse instanties volgens de betrokkene vluchtelingen niet goed behandelen, geen opvang en medische zorgen bieden en geen toestemming verlenen om te werken. We merken op dat dit algemene opmerkingen betreft. We benadrukken dat de betrokkene tijdens zijn verhoor verder geen melding maakte van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem persoonlijk als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. Uit het verhoor blijkt dat de betrokkene de Italiaanse instanties duidelijk maakte dat hij geen asiel wilde vragen in Italië en wilde verder reizen. We zijn van oordeel dat het de Italiaanse instanties dan ook niet euvel kan worden geduid dat ze de betrokkene niet de aan de hoedanigheid van asielzoeker verbonden rechten op opvang en bijstand verleenden.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wenssen we er op te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden

van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op dat de betrokkene een in 1980 geboren man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens het verhoor dat hij last had van een wonde aan zijn been. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een toestand van extreme kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits"(cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).

Bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie maar tonen eveneens aan dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport

13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 3 van het EVRM geen algemene verplichting bevat voor de staat om iedereen te voorzien van huisvesting of om te voorzien in adequate leefomstandigheden (EHRM, 21.01.2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties."

Op 18 augustus 2015 diende verzoeker het verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregelen de behandeling van de vordering tot schorsing te vorderen van de thans bestreden beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 151 162 van 21 augustus 2015 verklaarde de Raad het verzoek tot voorlopige maatregelen ontvankelijk, doch verwierp de vordering tot schorsing.

2. Over de ontvankelijkheid

Tijdens de terechtzitting merkt de Raad op dat de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen zodat verzoeker in beginsel geen voordeel meer kan halen uit het door hem ingestelde beroep. Aan de raadvrouw werd gevraagd of verzoeker nog een belang kan doen gelden, gelet op zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten op 30 september 2015. De raadvrouw stelt ter terechtzitting dat verzoeker nog een belang kan doen gelden.

De Dublin III Verordening bepaalt in artikel 29, lid 3 als volgt: *“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”*

Hieruit blijkt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker een voordeel kan verschaffen.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn verzoekschrift van 16 juli 2015 waarvan op grond van het verzoekschrift van 18 augustus 2015 via voorlopige maatregelen op versnelde wijze de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd gevorderd, betoogde verzoeker dat hij bij een verwijdering naar Italië zou worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

Het vermeende risico op blootstelling aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Italië en de te verwachten gevolgen van de geplande verwijdering naar Italië, werden door de Raad op het moment van de verwijdering onderzocht. Dit onderzoek werd gevoerd met alle waarborgen voorzien in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, met name zoals deze gelden wanneer de Raad uitspraak dient te doen over een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoeker had aldus toegang tot een effectief rechtsmiddel dat een aandachtige, volledige en strikte controle mogelijk maakte van zijn situatie, conform artikel 13 van het EVRM (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015 en GwH 11 juni 2015, 89/2015).

De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 151 162 van 21 augustus 2015 dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing en zijn overdracht aan Italië een risico inhouden op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De Raad verwijst voor de bespreking van dit middel naar hetgeen werd geoordeeld op 21 augustus 2015 in arrest nr. 151 162.

De beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest zoals uiteengezet in het arrest nr. 151 162, wordt door de Raad in onderhavig beroep bijgetreden en overgenomen.

Deze beoordeling gaat als volgt:

“Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het

bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het

bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: “The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

3.1.2.3. Verzoeker verwijst in het middel naar zijn verklaringen tijdens het Dublininterview, met name dat hij zich verzet tegen een overname door Italië omdat de Italiaanse instanties vluchtelingen niet goed behandelen, geen opvang en medische zorgen bieden en geen toestemming verlenen om te werken. Verzoeker voegt hier aan toe dat hij riskeert dat zijn asielaanvraag niet goed zal worden behandeld en dat hij riskeert gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder kans op opvang, nu hij als Dublin-terugkeerder beschouwd zal worden.

Vervolgens verwijst verzoeker in het middel naar de systematische problemen in de Italiaanse asielprocedure zoals die worden erkend en vermeld in internationale rapporten, verwijst hij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), wijst hij erop dat er in zijn hoofde geen individuele garanties zijn omdat de Italiaanse autoriteiten nooit officieel ingestemd hebben met de overname van verzoeker, en stelt dat niet vaststaat dat verzoeker als alleenstaande man wel aanspraak kan maken op opvang. Verzoeker wijst erop dat het AIDA-rapport, waarnaar ook verwezen wordt in de bestreden beslissing, gewag maakt van sancties voor Dublinterugkeerders. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de overbevolking, de slechte omstandigheden en de duur van de opvang, problemen die nochtans aangekaart worden in de media en tevens door het UNHCR in een artikel van 6 mei 2015. Op 8 juni 2015 werden in Italië het meeste aantal vluchtelingen geteld, met name

54.000. Volgens verzoeker kan de verwerende partij onmogelijk voorhouden dat er voor verzoeker voldoende garantie is op adequate opvang. Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de tijdelijke opvangcapaciteit merkt verzoeker op dat er geen garantie is dat hij daarop beroep zal kunnen doen. Verzoeker verwijst naar persartikelen over de massale toestroom van asielzoekers in Italië. Verzoeker vervolgt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de problemen die asielzoekers in Italië kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat, wat nochtans vereist is volgens de UNHCR guidelines. Ook het AIDA-rapport vermeldt dat bijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is in eerste aanleg en in beroep. Verzoeker meent dat de verwerende partij onmogelijk kan beweren dat Italië geen probleemland is inzake de opvang en behandeling van asielzoekers. Verzoeker meent dat zijn verklaringen niet au sérieux werden genomen en dat een aantal pijnpunten in de Italiaanse asielprocedure werden genegeerd door de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat de verwerende partij verkeerde conclusies trekt uit de door haar geciteerde rapporten.

3.1.2.4. Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgende verklaringen heeft afgelegd.

“De controle van uw vingerafdrukken in de centrale eenheid van Eurodac leverde een positief resultaat op (zie Eurodacverslag). Hebt u daar een verklaring voor?”

KV verklaart dat hij tussen Libië en Italië op de Middellandse Zee onderschept werd door de Italiaanse marine. Hij werd aan boord gehaald, zijn vingerafdrukken werden afgenomen en de Italiaanse militairen vroeg KV of hij in Italië asiel wilde aanvragen of verder door Europa naar een andere land wilde reizen. KV antwoordde verder naar een andere Europese land te willen reizen. De Italiaanse marine liet KV hierna verder reizen.”

“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”

Geen specifieke reden.”

“Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?”

Heb u enige medische problemen?”

Ja, ik heb last van een wonde aan mijn been.”

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?”

Nee, ik wil niet terug naar Italië. Dit omwille van het feit dat de Italiaanse autoriteiten vluchtelingen niet goed behandelen. We krijgen geen opvangplaatsen, geen medische of sociale recht en geen toestemming om te werken en in onze eigen behoeften te voorzien.”

Er dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoeker die op illegale wijze Italië is binnengekomen, niet ipso facto impliceren dat de thans geplande overdracht aan Italië een reëel risico inhoudt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling nu verzoeker thans in geheel andere omstandigheden Italië zal binnenkomen. In de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoeker. Tevens wordt in de bestreden beslissing het volgende vermeld:

“Zoals reeds werd aangehaald uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling omdat de Italiaanse instanties volgens de betrokkene vluchtelingen niet goed behandelen, geen opvang en medische zorgen bieden en geen toestemming verlenen om te werken. We merken op dat dit algemene opmerkingen betreft. We benadrukken dat de betrokkene tijdens zijn verhoor verder geen melding maakte van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem persoonlijk als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. Uit het verhoor blijkt dat de betrokkene de Italiaanse instanties duidelijk maakte dat hij geen asiel wilde vragen in Italië en wilde verder reizen. We zijn van oordeel dat het de Italiaanse instanties dan ook niet euvel kan worden geduid dat ze de betrokkene niet de aan de hoedanigheid van asielzoeker verbonden rechten op opvang en bijstand verleenden.”

Verzoeker gaat in het middel voorbij aan het feit dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië, zodat het logisch is dat hij in Italië niet de opvang en bijstand verkregen heeft waarop asielzoekers recht hebben. Verzoeker heeft geen persoonlijke ervaringen over een eventueel gebrek aan opvang als asielzoeker. Verzoeker zal nu in andere omstandigheden in Italië toekomen, met name als Dublinterugkeerder. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het

kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits"(cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier)."

en

"Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze person na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag."

Waar verzoeker kritiek uit op de behandeling in het algemeen van Dublinterugkeerders, wordt verwezen naar hetgeen hierna gesteld wordt in punt 3.1.2.5.

Inzake verzoekers medische toestand wordt opgemerkt dat verzoeker verklaard heeft een wonde te hebben aan zijn been, maar dit niet staft met medische attesten en voor het overige geen enkele informatie geeft over zijn medische toestand, ook niet in huidig verzoekschrift.

Verzoeker verwijst in het middel naar het arrest van het EHRM van 4 november 2015, TARAKHEL t. Zwitserland, en stelt dat hijzelf als asielzoeker wel degelijk een kwetsbaar persoon is, los van het feit of hij kinderen heeft of niet. Hoewel verzoeker als asielzoeker inderdaad behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, maakt verzoeker met zijn loutere beweringen prima facie niet aannemelijk dat hij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland). Daarbij wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat - indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Waar verzoeker stelt dat zijn verklaringen niet au sérieux werden genomen, moet worden vastgesteld dat uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoekers verklaringen werden afgedaan als loutere beweringen. In de bestreden beslissing wordt immers uitgebreid ingegaan op de door verzoeker tijdens zijn gehoor geuite bedenkingen over de behandeling van asielzoekers in Italië.

Het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat verzoeker bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM prima facie niet aan. De stukken van het administratief dossier tonen prima facie aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van verzoeker.

3.1.2.5. Derhalve wordt nagegaan of verzoeker, met de algemene rapporten en de persartikels waarnaar hij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Te dezen komt het betoog van de verzoeker er op neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt maar dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in Italië.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt prima facie dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoeker naar Italië. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar verschillende gezaghebbende rapporten en internationale rechtspraak. Het meest recente rapport is het AIDA-rapport van september 2014 met update januari 2015 en het meest recente artikel betreft "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Er wordt ook verwezen naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM, die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S (zie EHRM 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland).

De Raad stelt vast dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdracht van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Verzoeker wijst er op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublinterugkeerders nog minder kans hebben op opvang, dat hijzelf, gelet op het ontbreken van een officiële instemming met de vraag tot overname, hierop een groot risico loopt en dat het AIDA-rapport melding maakt van sancties voor Dublinterugkeerders. Inzake de vermeende "sancties" dient er op te worden gewezen dat de door verzoeker geciteerde passages uit het AIDA-rapport geen melding maken van straffen voor Dublinterugkeerders maar enkel melding maken van een mogelijk gebrek aan opvangplaatsen, hoofdzakelijk te wijten aan het feit dat de asielprocedure van zij die teruggestuurd worden naar Italië reeds afgesloten is. In dit verband dient te worden opgemerkt dat niet betwist wordt dat verzoeker nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië zodat hij niet tot de groep behoort van terugkeerders van wie de asielprocedure reeds afgesloten is. Tevens dient in dit verband te worden opgemerkt dat verzoeker, omdat hij nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië, nog niet heeft genoten van opvang en daarom, volgens de in het verzoekschrift geciteerde passages uit het AIDA-rapport, juist meer kans maakt om in een opvangcentrum geplaatst te worden dan personen die in Italië reeds in een centrum hebben verbleven.

Waar verzoeker erop wijst dat de Italiaanse autoriteiten niet uitdrukkelijk hebben ingestemd met zijn terugname, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op het feit dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoeker. Tevens blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). Er zijn geen aanwijzingen dat verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië enkel en alleen omdat de Italiaanse autoriteiten niet officieel hebben ingestemd met zijn overname.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat er een onderscheid moet worden gemaakt wat betreft de opvang voorzien voor Dublinterugkeerders en deze voorzien voor immigranten die op

illegale wijze toekomen in Italië. Er wordt in dit verband uitdrukkelijk verwezen naar de citaten uit de bestreden beslissing vermeld in punt 3.1.2.4. van dit arrest.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat in concreto werd nagegaan wat de situatie is van Dublin-terugkeerders in Italië. Er wordt verwezen naar het AIDA-rapport van januari 2015 waaruit blijkt dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen, opvangcapaciteit in het leven werd geroepen die specifiek gericht is op personen die aan Italië worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening. Deze tijdelijke initiatieven worden weliswaar niet automatisch verlengd maar er is geen reden om aan te nemen dat deze niet zouden worden verlengd. Tevens zijn er tijdelijke opvangcentra voor immigranten die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren. In de bestreden beslissing wordt tevens vermeld dat de Italiaanse overheden niet onverschillig staan tegenover de moeilijke situatie wat betreft de onthaal- en opvangcapaciteiten en deze problematiek het hoofd trachten te bieden.

Uit lezing van het AIDA-rapport van 2015 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat Dublin-terugkeerders bij aankomst op de Italiaanse luchthaven opgewacht worden door de grenspolitie die hen in het bezit stelt van een uitnodigingsbrief met vermelding van de verantwoordelijke autoriteit waarnaar zij zich moeten begeven (p. 29-30).

Verder blijkt uit het AIDA rapport dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). In dit kader wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing tevens wordt vermeld dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de overbevolking, de slechte omstandigheden en de duur van de opvang, wordt vooreerst vastgesteld dat de gemachtigde in casu een onderzoek moet doen naar de concrete situatie van verzoeker bij een terugkeer naar Italië (in casu een persoon die nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië en die nog niet in de opvangstructuren heeft verbleven) en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat dit gebeurd is. Vervolgens wordt erop gewezen dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de moeilijkheden die Italië ondervindt, maar dat erop wordt gewezen dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit in het leven werd geroepen, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, dat op dit ogenblik dertien dergelijke opvangstructuren operatief zijn: drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari, dat deze structuren 443 "Dublin-terugkeerders" kunnen huisvesten, dat uit lezing van het AIDA-rapport niet blijkt dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden, dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang weliswaar een tijdelijk karakter heeft maar dat het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben, volgens de verwerende partij niet impliceert dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden, dat indien deze opvangplaatsen onder druk zouden komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië, erop wordt gewezen dat in 2014 en 2015, 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA), dat voortgaande op recente berichtgeving er geen tekenen zijn van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015), dat bronnen inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden, zodat er dan ook geen aanleiding is om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, dat het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië niet zwaarwichtig genoeg is om tot dit besluit te komen, dat in het AIDA-rapport wordt opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verzoeker kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat met geen woord wordt gerept over de huidige omstandigheden qua opvang in Italië waarvoor hij in aanmerking komt.

Waar verzoeker het specifiek heeft over de toestroom van asielzoekers over zee en via de Balkanlanden en dat de opvang hierdoor verzadigd geraakt, wordt herhaald dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen personen die op illegale wijze Italië binnenkomen en personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening vanuit een andere lidstaat worden overgedragen. Tevens wordt hierover gemotiveerd in de bestreden beslissing: "Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen

onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits"(cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier)." De door verzoeker aangehaalde persartikels aangaande verklaringen van politici doen hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat asielzoekers in Italië problemen kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat, verwijst hij naar het feit dat dit in strijd is met de UNHCR-guidelines en dat uit het AIDA-rapport blijkt dat bijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is in eerste aanleg en in beroep, wordt erop gewezen dat de UNHCR-guidelines geen afdwingbare kracht hebben en dat het AIDA-rapport niet uitsluit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, maar stelt dat deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk en soms moeilijk is. Tevens wordt herhaald dat uit het AIDA rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). Verzoeker toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker doorheen het middel verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt erop gewezen dat in een continentale rechtstraditie arresten geen precedentwerking hebben.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij citeert uit vele rapporten maar niet de juiste conclusies trekt, wordt erop gewezen dat de omstandigheid dat verzoeker andere conclusies trekt uit de rapporten dan de verwerende partij, niet automatisch meebrengt dat de conclusies van de verwerende partij verkeerd zijn. Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoeker met zijn kritiek prima facie niet aantoonbaar dat hijzelf als Dublinterugkeerder geen toegang heeft tot de asielprocedure, noch dat er sprake is van systeemfouten in de Italiaanse asielprocedure.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert in het verzoekschrift, blijkt dat de verwerende partij, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, op het eerste gezicht wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij zijn verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van verzoeker noch het administratief dossier bevat op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont op het eerste gezicht niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt. Verzoeker toont geen ernstige grief aan."

Het feitelijk gegeven dat verzoeker op 30 september 2015 werd gerepatriëerd naar Italië, wordt ter terechtzitting niet betwist.

In het licht van de verwijdering naar Italië, vroeg de waarnemend voorzitter tijdens de terechtzitting of de raadvrouw of *dominus litis* nog contact hebben gehad met de cliënt en wordt de raadvrouw van verzoeker in de mogelijkheid gesteld om nieuwe gegevens naar voren te brengen. Zulke informatie kan immers de gegrondheid van de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM bevestigen of weerleggen (zie in deze zin EHRM 20 maart 1991, nr. 15576/89, Cruz Varas v. Zweden, § 76).

In casu stelt de raadvrouw van verzoeker enkel dat er geen contact is met de cliënt, ondanks het feit dat zij heeft aangedrongen bij haar cliënt contact te houden. Voor de raadvrouw is dit een duidelijke aanwijzing dat haar cliënt niet in een opvangcentrum verblijft. Verweerder repliceert hierop dat de bewering dat verzoeker sedert zijn overdracht in september 2015 in de absolute onmogelijkheid is geweest op zijn Belgische advocaat te contacteren, ongeloofwaardig is.

De gevolgtrekking dat verzoeker geen opvang zal gekregen hebben, nu hij geen contact heeft genomen met zijn advocaat, is een loutere bewering. De ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM dient evenwel voldoende concreet en aantoonbaar te zijn (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*). In het licht van de verwijdering naar Italië en de voorgehouden schending

van artikel 3 van het EVRM en naar analogie van artikel 4 van het Handvest, kan dan ook redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt.

Bijkomend merkt de Raad op dat sedert het arrest van de Raad nr. 151 162 van 21 augustus 2015 het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) nog verscheidene beslissingen heeft genomen waarbij het beroep onontvankelijk werd verklaard in geval van overdrachten aan Italië in het licht van de Dublin III Verordening (EHRM 3 november 2015, nr. 21.459/14, JA en anderen/Nederland; EHRM 17 november 2015, nr.54000/11, ATH/Nederland). Deze zaken waren wel verschillend aan de thans voorliggende zaak, in die zin dat het duidelijk extra kwetsbare profielen betrof, doch dat de Nederlandse autoriteiten ook uitdrukkelijk de Italiaanse autoriteiten hiervan op de hoogte hadden gebracht. Thans nogmaals ter zitting gevraagd naar het kwetsbaar karakter van verzoeker, stelt de raadvrouw dat de kwetsbaarheid blijkt uit het feit dat verzoeker een asielzoeker is, doch dat er geen verdergaande elementen van kwetsbaarheid aanwezig zijn. Bijgevolg meent de Raad dat de huidige zaak sterke gelijkenissen vertoont, met de reeds in het arrest nr. 151 162 en in de bestreden beslissing aangehaalde beslissing AME van het EHRM, nr. 51428/10 van 5 februari 2015, nu deze zaak eveneens een Somalische alleenstaande jongeman betrof, die naast het asielzoeker zijn, geen verdergaande elementen van kwetsbaarheid kon voorleggen. In die zaak was er eveneens sprake van een stilzwijgend akkoord en waren er dus geen specifieke garanties met betrekking tot de opvang van verzoeker dan de mededeling van de Nederlandse autoriteiten dat zij enkele werkdagen op voorhand zouden meedelen hoe en wanneer betrokkene zou arriveren. Het EHRM verklaarde dit verzoek onontvankelijk.

Nu er heden geen significante nieuwe gegevens voorliggen die de Raad overtuigen een andere beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aan te nemen dan de voormelde *prima facie* beoordeling, acht de Raad dit onderdeel van het enig middel ongegrond.

Verzoeker haalt eveneens een schending aan van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dienaangaande oordeelde het arrest nr. 151 162 het volgende:

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoeker kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, wordt verwezen naar de bespreking hierboven van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, waarin de kritiek van verzoeker op de motieven van de bestreden beslissing weerlegd werd. De omstandigheid dat verzoeker een andere mening is toegedaan en andere conclusies trekt uit de gebruikte rapporten, brengt niet mee dat het oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont evenmin aan dat er sprake zou zijn van een foutieve feitenvinding. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Deze onderdelen van het eerste middel zijn niet ernstig.”

Ook wat betreft deze onderdelen van het enig middel neemt de Raad deze beoordeling over.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES